

Тиждень виховання 2022

«Охрещені та щасливі»

Великою небезпекою для сучасної української молоді є перманентний смуток, зумовлений відчуттям невдоволення собою і своїм життям. Цей смуток загострився ще більше через трагічні події у нашій державі, коли жахіття війни, смерть, страждання, несправедливість, страх звідусіль оточують нас. Ця небезпека, реальна і постійна, переслідує також і віруючих молодих людей. Багато юнаків та дівчат переживають розчарування, знеохочення до життя. Вони віддаляються від гідного й повного життя, життя у Святому Духові, яке проростає з серця воскреслого Христа.

У Апостольській адгортації "Радість Євангеліє" папа Франциск звертає увагу, що "Коли внутрішнє життя зачинається у власних смутках, то вже немає місця для інших", вже не звертаємо уваги на потребуєчих, не чуємо Божий голос, вже не відчуваємо солодку радість від Його любові, вже не палаємо ентузіазмом чинити добро.

Саме тому прагнемо повернутися до джерела нашої особистої віри, до Таїнства Хрещення, яке є «купіллю відродження і відновлення Святого Духа» (Тит. 3,5). Саме у Таїнстві Хрещення ми були поховані у смерті Христа і стали "новим створінням", новою людиною, здатною виконувати Божі Заповіді, жити чеснотами, реалізовувати своє покликання, а тому бути щасливою. Бо як підкреслює папа Франциск у своєму повчанні "Радійте й веселіться" щастя - це синоніми до понять "блаженство" і "святість". Тільки завдяки зустрічі або повторній зустрічі з Божою любов'ю, яка стає радісною дружбою, ми звільнюємося від ізольованої совісті й зосередження на собі. Ми стаємо повністю людьми, долаємо людські обмеження, коли дозволяємо Богові підняти нас понад нас самих, щоб збагнути свою істинну сутність і призначення, щоб служити Богу та ближнім.

Євангеліє, освітлене славою Христового Хреста, наполегливо запрошує нас радіти. Наша християнська радість черпає з джерела його переповненого серця. Він обіцяє учням: «Журитиметесь, але журба ваша у радості обернеться» (Йо. 16, 20). І продовжує: «Але я вас знову побачу, і зрадіє ваше серце, і ніхто ваших радощів від вас не відбере» (Йо. 16, 22). Пізніше, побачивши воскреслого Христа, вони «врадувались» (Йо. 20, 20). Діяння Апостолів розповідають, що перші християни «споживали харчі з радістю і в простоті серця» (Ді 2, 46). Куди приходили учні, там «Радість же була велика» (Ді 8, 8), і навіть під час переслідувань вони «сповнювалися радощами» (Ді 13, 52).

Незважаючи на великі труднощі, які спричиняють страждання, потрібно помалу дозволяти радості віри пробуджуватися – як прихованій, але твердій довірі, навіть у найбільших болях: «Покинув спокій мою душу, і я забув про щастя. Оце пригадую я моєму серцю і тому надіюсь. [...] Ласки Господні не скінчились, не вичерпалось його милосердя. Вони нові

щоранку, велика твоя вірність. [...] Добре чекати мовчки від Господа спасіння» (Пр. Єр. 3, 17. 21-23. 26). Треба повертатися до всіх дарів і плодів, дарованих нам Богом у Таїнстві Хрещення, до спільноти Церкви, до служіння ближнім, бо найбільше насолоджуються життям ті, які залишають безпечний берег і з ентузіазмом передають життя іншим.

Цілі:

- 1) Укріпити молодь в сакраментальному житті, спонукати жити глибиною Таїнства Хрещення;
- 2) Показати християнство як покликання до радості у Христі;
- 3) Розкрити католицьке бачення щастя та щасливого життя людини.